

3. ÍRÁS

AZ ISTEN SAJÁTOSÁGAI

ISTEN mindenhol jelen van; az Egyetemes Atya az örökkévalóság körét uralja. De uralkodik a helyi világegyetemekben az ő paradicsomi Teremtő Fiainak személyében, pontosan úgy, hogy e Fiakon keresztül életet adományoz. „Örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az ő Fiaiban van.” Isten e Teremtő Fiai az ő saját maga személyes kifejeződéseit alkotják az idő övezeteiben és a tér fejlődő világegyetemeinek keringő bolygóin élő gyermekei számára.

² A felsőrendű megszemélyesült Istenfiakat az alacsonyabb rendű, teremtett értelmek képesek világosan érzékelni, és így ellentételeződik a végtelen és ezért kevésbé érzékelhető Atya láthatatlansága. Az Egyetemes Atya paradicsomi Teremtő Fiai egy különben láthatatlan lény kinyilatkoztatását képviselik, aki láthatatlan, mert az abszolútosság és a végtelenség eredendő sajátja az örökkévalóság körének és a paradicsomi Istenségek személyiségeinek.

³ ¶ A teremtői sajátosság aligha Isten sajátossága; inkább a cselekvő természetének összegződése. És a teremtőség ezen egyetemes rendeltetése örökmód megnyilatkozik, amint azt az Első Forrás és Középpont végtelen és isteni valóságának összes mellérendelt sajátossága korlátozza és szabályozza. Őszintén kétségbe vonjuk, hogy az isteni természet bármely adott vonása a többinél előbbre valónak tekinthető, amennyiben viszont mégis ez lenne a helyzet, akkor az Istenség teremtőségi természete fontosságban megelőzné az összes többi jellemvonást, tevékenységet és sajátosságot. És az Istenség teremtősége a Jó Atyaságának egyetemes igazságában teljeseedik ki.

1. ISTEN MINDENÜTT-JELENVALÓSÁGA

¹ Az Egyetemes Atya azon képessége, hogy mindenütt jelen van, és természetesen egyidejűleg, az ő mindenütt-jelenvalóságát alkotja. Egyedül Isten képes két vagy számtalan helyen lenni egyazon időben. Isten egyidejűleg van jelen „fent a mennyben, és alant a földön”; miként a Zsolnáros is mondja: „Hová menjek a te szellemed elől? Vagy a te jelenléted elől hova fussak?”

² „Isten vagyok én a közelben és a messzeségben is, mondja az Úr. Vajon nem töltöm-e be a mennyet és a földet?” Az Egyetemes Atya mindenkor jelen van a kiterjedt teremtésösszességének minden részében és minden teremtésrész szívében. Ő „a teljessége önéki, aki mindeneket betölt mindenekkel”, és „aki cselekszi mindezt mindenben”, és továbbá, az ő személyiségének fogalma olyan, hogy „a menny (világegyetem), és a mennyeknek országa (világegyetemek mindensége) őt be nem foghatják”. Szó szerint igaz, hogy Isten maga minden és ő mindenben ott van. De mégsem *minden* az Isten. A Végtelen véglegesen csakis a végtelenségben nyilatkoztatik ki; az ok sohasem érthető meg teljes egészében az okozatok elemzése útján; az élő Isten mérhetetlenül nagyobb, mint a teremtésrészek mindösszesen együtt, melyek az ő korlátlanul szabad akaratát

alkotó cselekedetek eredményeképpen jöttek létre. Isten kinyilatkoztatik szerte a mindenségrendben, de a mindenségrend sohasem lesz képes tartalmazni vagy magába foglalni az Isten teljes végtelenségét.

³ Az Atya jelenléte szünet nélkül vigyázza a világmindenséget. „Kijövetele a menny szélétől és forgása a széléig; és nincs semmi, ami elrejtőzhetnék fényétől.”

⁴ ¶ Nemcsak a teremtmény létezik Istenben, hanem Isten is él a teremtményben. „Tudjuk, hogy mi őbenne lakozunk, mert ő mibennünk él; nekünk adta az ő szellemét. A paradicsomi Atya ezen ajándéka az ember elválaszthatatlan társa.” „Ő az állandóan jelenlévő, mindent átható Isten.” „Az öröklévő Isten szelleme minden halandó gyermek elméjében ott rejtőzik.” „Az ember barát után kutat kint, miközben e keresett barát az ő saját szívében él.” „Az igaz Isten nincs messze; ő a mi részünk; az ő szelleme a bensőnkől szól.” „Az Atya benne él a gyermekben. Isten mindig velünk van. Ő az örök végzet felé vezérlő szellem.”

⁵ Valóban az emberi fajra vonatkozik az, hogy „Ti az Istentől vagytok”, mert „Istenben lakozik az, aki szeretetben lakozik, és Isten őbenne van”. Még rossztéteményeitekkel is szenvedést okoztok a bennetek lakozó Isten-ajándéknak, mert a Gondolatigazítónak bizony meg kell szenvednie a rossz gondolatok következményeit az ő emberielme-börtönében.

⁶ ¶ Az Isten mindenütt-jelenvalósága valójában az ő végtelen természetének része; a tér nem jelent akadályt az Istenségnek. Isten, tökéletesen és korlátlanul, kizárólag a Paradicsomon és a központi világegyetemben van érzékelhetően jelen. A Havona körül keringő teremtésrészekben e jelenléte azért nem figyelhető meg, mert Isten korlátozta a saját közvetlen és tényleges jelenlétét azáltal, hogy elismerte a mellérendelt teremtők és az idő és tér világegyetemei urainak fennhatóságát és isteni előjogait. Ennélfogva az isteni jelenlét bővebb értelmezésű fogalmának ki kell terjednie az Örökkévaló Fiú, a Végtelen Szellem és a Paradicsom Szigete jelenlét-köréit felölelő megnyilvánulási módjaira és csatornáira egyaránt. Az sem mindig lehetséges, hogy megkülönböztessük az Egyetemes Atya jelenlétét az ő örökkévaló mellérendeltjeinek és segítőinek cselekedeteitől, mert a változhatatlan céljának végtelen követelményeit olyannyira tökéletesen elégítik ki ők. De nem ez a helyzet a személyiség-körrel és az Igazítókkal; itt Isten egyedileg, közvetlenül és kizárólagosan cselekszik.

⁷ ¶ Az Egyetemes Irányító magvában jelen van a Paradicsom Szigetének gravitációs köreiben a világegyetem minden részében, minden pillanatban és ugyanazon mértékben, a tömegnek megfelelően, mégpedig az e jelenlétből fakadó fizikai igényekre válaszolva, és mindazon összes teremtésrész saját eredendő természetének okán, mely természet arra késztet minden dolgot, hogy őhozzá tartson és őbenne álljon fenn. Az Első Forrás és Középpont hasonlóképpen magvában jelen van a Korlátlan Abszolútban, aki

az örökkévaló jövő meg nem teremtett világegyetemeinek letéteményese. Isten így magvában áthatja a múlt, jelen és jövő fizikai világegyetemeit. Ő az úgynevezett anyagi teremtésrészek összetartozásának elsődleges alapja. Ez a nem-szellemi Istenség-magvábanvaló itt-ott ténylegessé válik szerte a fizikai lételevi lények szintjén a világegyetemi tettek mezején való megmagyarázhatatlan beavatkozás révén, mely az ő kizárólagos segítői közül némelyeknek tulajdonítható.

⁸ Az Isten elme-jelenléte összefüggésbe hozható az Együttes Cselekvő, a Végtelen Szellem abszolút elméjével, viszont a véges teremtésrészekben jobban észlelhető ez a paradicsomi Tökéletes Szellemek mindenütt működő mindenségi elméjében. Épp miként az Első Forrás és Középpont magvában jelen van az Együttes Cselekvő elme-körében, úgy jelen van ő magvában az Egyetem Abszolút vonásaiban. Az emberi rend elméje azonban az Együttes Cselekvő Leányainak, a fejlődő világegyetemek Isteni Segédkezőinek adománya.

⁹ Az Egyetem Atya mindenhol jelen lévő szelleme összhangban van az Örökkévaló Fiú egyetem szellem-jelenlétének működésével és az Istenségi Abszolút örökvaló isteni potenciáljával. De sem az Örökkévaló Fiú és az ő paradicsomi Fiainak szellemi tevékenységeiről, sem pedig a Végtelen Szellem elme-adományairól nem úgy tűnik, hogy ne foglalják magukba a Gondolatigazítók, az Isten teremtés-gyermekének szívében lakozó Isten-szilánkok közvetlen cselekedeteit.

¹⁰ Ami az Istennek valamely bolygón, csillagrendszerben, csillagvilágban vagy egy világegyetemben való jelenlétét illeti, bármely teremtési egységben való e jelenlétének mértékét a Legfelsőbb Lény kifejlődő jelenlétének mértéke határozza meg: Ezt Isten egészében vett felismerése, valamint a hatalmas világegyetemi szervezetnek az iránta megnyilvánuló hűsége határozza meg, mely szervezet legalsóbb szintjét maguk a csillagrendszerek és bolygók képezik. Ezért Isten becses jelenléte eme szakaszainak megőrzése és megvédése reményében kerül sor néha arra, hogy amennyiben némely bolygó (vagy akár csillagrendszer) mély szellemi sötétségbe süllyedt, akkor ezek bizonyos értelemben elkülönítés alá kerüljenek, vagy részben elszigeteltesse a nagyobb teremtésegységektől. És mindez, miként az Urantián is, a világok többségének szellemi védelmi válasza saját maguk megvédésére (amennyire ez lehetséges) attól a szenvedéstől, amely a konok, gonosz és lázadó kisebbség megosztó cselekedeteinek elszigetelő következményeivel együtt jár.

¹¹ ¶ Míg az Atya atyaimód átjárja minden fiát — az összes személyiséget — addig a rájuk gyakorolt befolyása az Istenség Második és Harmadik Személyétől való származásuk távolsága miatt korlátozott, s egyúttal erősödik, amint a fiak a rendeltetésüket betöltve e szintekhez közelednek. Az Isten jelenlétének *tényét* a teremtéselmékben az határozza meg, hogy lakozik-e bennük olyan Atyaszilánk, mint a Titkos Nevelő vagy sem, viszont az ő *hatékony* jelenlétét az határozza meg, hogy az elmében lakozó

Igazító és az elme milyen mértékű együttműködést alakít ki.

¹² Az Atya jelenlétének hullámzásai nem az Isten változékonyságából erednek. Az Atya nem húzódik vissza, mert semmibe vették; ragaszkodása nem törik meg csak azért, mert a teremtés rosszat tett. Inkább az a helyzet, hogy a gyermekei, lévén, hogy felruháztattak a (vele kapcsolatos) választás hatalmával, e döntés meghozatalakor közvetlenül meghatározzák az Atya által az ő szívükre és lelkükre gyakorolt isteni befolyás mértékét és korlátait. Az Atya önként adományozta magát nekünk, mégpedig korlátok és kivételezések nélkül. Ő nem tesz különbséget a személyek, a bolygók, a csillagrendszerek vagy a világegyetemek között. Az idő övezeteiben ő csakis a Hétszeres Isten paradicsomi személyiségeit, a véges világegyetemek mellérendelt teremtőit részesíti megkülönböztetett figyelemben.

2. ISTEN VÉGTÉLEN HATALMA

¹ Minden világegyetem tudja, hogy „az Úristen mindenhatón uralkodik”. E világ és a többi világ ügyeit istenmód felügyeli. „Akarata szerint cselekszik a mennyei sereggel és a föld lakosaival.” Mindörökkön igaz, hogy „nincs egyéb hatalom, mint az Istené”.

² Azokon a határokon belül, amely az isteni természettel összeegyeztethető, szó szerint igaz, hogy „Istennél minden lehetséges”. A népek, bolygók és világegyetemek hosszan elnyúló evolúciós folyamatai a világegyetemi teremtők és segítőik tökéletes ellenőrzése alatt állnak, és az Egyetem Atya örökkévaló céljának megfelelően mennek végbe, az Isten végtelenül bölcs tervéhez illeszkedve, annak rendje szerint és azzal összhangban. Csak egyetlen törvényhozó van. Ő tartja fenn a világokat a térben és ő hajtja a világegyetemeket az örökkévaló kör vég nélküli körpályáján.

³ Az összes isteni sajátosság közül az ő mindenhatósága, különösen amint az az anyagi világegyetemben uralkodik, érthető meg a legjobban. Ha nem-szellemi jelenségnek tekintjük, akkor Isten energia. E fizikai ténybeli kijelentés azon a felfoghatatlan igazságon alapul, hogy az Első Forrás és Középpont az elsődleges oka az egész tér világegyetemi fizikai jelenségeinek. Ebből az isteni tevékenységből származik minden fizikai energia és minden egyéb anyagi megnyilatkozás. A fény, azaz a hő nélküli fény nem más, mint az Istenségeknek egy további nem-szellemi megnyilvánulása. És van még további, az Urantián gyakorlatilag ismeretlen nem-szellemi energia is; legalábbis az emberiség még nem fedezte fel.

⁴ Isten szabályoz minden erőteret (hatalmat); ő szabott a „villámnak utat”; ő szabta meg minden energia körét. Ő határozta meg az összes energia-anyagi forma megnyilvánulásának idejét és módját. És mindeme dolgokat mindörökké az ő örökös hatalmában tartja — az alsó-Paradicsomon összpontosuló gravitációs irányításában. Az örökkévaló Isten fénye és energiája így örökkön belengi az ő fenséges körét, a világegyetemek mindensége alkotta csillagos

seregeknek a végtelen ám rendezett menetét. A teremtésösszesség örökkön a minden dolgok és lények Paradicsom-Személyiségi középpontja körül jár.

⁵ Az Atya mindenhatósága az abszolút szinten mindennütt meglévő uralkodó tulajdonságára vonatkozik, melyen a három energia, vagyis az anyagi, az elme- és a szellemi energia, megkülönböztethetetlen egymástól az Ő — a minden dolgok Forrása — közelségében. A teremtményi elme, lévén sem nem alsó-paradicsomi monota, sem pedig paradicsomi szellem, nem hat vissza közvetlenül az Egyetemes Atyára. Isten *igazodik* a tökéletlen elmékhez — az urantiai halandókhöz a Gondolatigazítókön keresztül.

⁶ ¶ Az Egyetemes Atya nem átmeneti jellegű térerő, változó erőter vagy lüktető energia. Az Atya hatalma és bölcsessége teljesen megfelel annak a feladatnak, hogy bármely és minden világegyetemi szükségletet kielégítsen. Amint az emberi tapasztalásban szükséghelyzetek alakulnak ki, akkor, lévén, hogy ő már előre látta mindazokat, a világegyetemi ügyekre nem önmagukban válaszol, hanem inkább az örök bölcsesség megkövetelte módon és a végtelen ítélőképesség szabta követelmények szerint. A megjelenési formától függetlenül az Isten hatalma a világegyetemben nem valamiféle vak erőként működik.

⁷ Előfordulnak olyan helyzetek, amelyekben úgy tűnik, hogy szükséghelyzeti döntéshozatalra kerül sor, amikor a természeti törvényeket áthágják, vagy amikor rossz alkalmazkodás fedezhető fel, vagy amikor a helyzet tisztázására történik kísérlet; de valójában nem erről van szó. Az Istenről alkotott ilyen fogalmak a ti korlátolt nézőpontjaitokból nézve, a felfogóképességetek végességéből eredően és a körülhatárolt vizsgálódási körötök miatt lehetségesek; az Istennel kapcsolatos e félreértés abból a mély tudatlanságból fakad, mely az ő országa felsőbb törvényeinek létezéséhez, az Atya jellemének nagyságához, az ő sajátosságainak végtelenségéhez és az ő szabad akaratának tényéhez mérve fennáll.

⁸ A bolygókon élő, az Isten szellemét hordozó teremtmények szerte a tér világegyetemeiben oly közel végtelen számúak és féleségűek, értelmük oly különböző, elméjük oly korlátolt és néha oly nehézkes, látóterük oly szűk és helyhez kötött, hogy csaknem lehetetlen a törvényt olyan általános megfogalmazásban bemutatni, amely megfelelően kifejezné az Atya végtelen sajátosságait és egyidejűleg bármely csekély mértékben felfogható lenne eme teremtett értelmek számára. Emiatt számotokra, teremtmények számára a mindenható Teremtő sok cselekedete önkényesnek, közönyösnek és nem ritkán szívtelennek és kegyetlennek tűnik. De újból biztosítalak benneteket, hogy ez ténylegesen nem így van. Isten cselekedetei mindig célirányosak, értelmesek, bölcsék, szeretetteljesek és örökmód figyelembe veszik a legeslegjobbat, ha nem is mindig egyetlen lény, egyetlen faj, egyetlen bolygó vagy éppen egyetlen világegyetem szempontjából; mert ezek mind számára, a legalacsonyabb rendűtől a legfelsőbb rendűig, a legeslegjobb elérésére irányulnak. Az idő korszakaiban a részjóléte

néha látszólag különbözik az egész jólététől; az örökkévalósági körben ilyen látszólagos eltérések nem léteznek.

⁹ Mi mindannyian az Isten családjába tartozunk, és ezért néha követnünk kell a családi rendszabályokat. Istennek a minket igencsak felkavaró és összezavaró számos cselekedete nem más, mint a végtelenül bölcs döntéseknek és végső irányításnak az eredménye, mely képessé teszi az Együttes Cselekvőt arra, hogy a végtelen elme biztos akaratának megfelelő választást érvényesítse, hogy végrehajtsa azon tökéletes személyiség döntéseit, melynek ügyelő figyelme, előrelátása és szerető gondoskodása az ő hatalmas és kiterjedt teremtésösszességének legfelsőbb és örök jólétét jelenti.

¹⁰ Vagyis a ti közönyös, részleges, véges, korlátolt és meglehetősen anyagelvű nézőpontotok és a lényetek természetében eredendően meglévő korlátok jelentik azt a fogyatékosságot, ami miatt képtelenek vagytok meglátni, megérteni vagy felismerni a bölcsességet és a szeretetteli kedvességet számos olyan isteni tettben, melyek számotokra megsemmisítő kegyetlenséggel telinek tűnnek és amelyekben a teremtményi társaitok kényelmével és jólétével, valamint a bolygón való boldog sorukkal és személyes boldogulásukkal szembeni nagymértékű közömbösség megnyilvánulását látjátok. Ez az emberi belátás korlátai miatt van, a ti korlátozott és véges felfogóképességetek miatt, hogy félreértitek Isten késztetéseit és megmásítjátok az ő célkitűzéseit. De az evolúciós világokon számos, nem az Egyetemes Atya személyes cselekedeteivel azonosítható dolog is végbemegy.

¹¹ ¶ Az isteni mindenhatóság tökéletesen összhangban van Isten személyiségének egyéb sajátosságaival. Isten hatalma annak világegyetemi szellemi megnyilatkozását tekintve rendszerint csupán három feltétel révén, illetőleg helyzetben ütközik korlátokba:

¹² 1. Isten természete révén, különösen az ő végtelen szeretete, valamint az igazság, a szépség és a jóság révén.

¹³ 2. Isten akarata révén, a világegyetem személyiségei iránti irgalom-segédkezése és a velük való atyai kapcsolata révén.

¹⁴ 3. Isten törvénye révén, az örökkévaló paradicsomi Háromság pártatlansága és igazságossága révén.

¹⁵ ¶ Isten a hatalmát tekintve korlátlan, természetét tekintve isteni, akaratát tekintve végleges, sajátosságait tekintve végtelen, bölcsességét tekintve örökkévaló, valóságát tekintve pedig abszolút. Ám az Egyetemes Atya mindeme jegyei egyesülnek az Istenségben, és egyetemlegesen kifejeződnek a paradicsomi Háromságban és a Háromság isteni Fiaiban. Egyébként a Paradicsomon és a Havona központi világegyetemen kívül mindent, ami csak Istennel kapcsolatba hozható korlátozó a Legfelsőbb evolúciós jelenléte és lehatárol a Végleges meglényegülő jelenléte, továbbá összehangol a három lételevi Abszolút — az Istenség, az Egyetemes és a Korlátlan. Így Isten jelenléte korlátozott, mert ez Isten akarata.

3. ISTEN EGYETEMES TUDÁSA

¹ „Isten minden dolgot ismer.” Az isteni elme tudatában van és jól ismeri minden teremtésrész gondolatát. Az eseményekre vonatkozó tudása egyetemes és tökéletes. Az őbelőle kikerülő isteni entitások az ő részei; ő az, aki „egyensúlyban tartja a felhőket” és ő az is, aki „tökéletes tudású”. „Az Úr szemmel tart minden helyet.” Amint azt a nagy tanítótok mondta a jelentéktelen verebekről, hogy „egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül” és azt is, hogy „még a fejetek hajszálai is mind számon vannak”. „Elrendeli a csillagok számát; mindegyiket nevéen szólítja.”

² Az Egyetemes Atya az egyetlen személyiség a teljes világegyetemben, aki ténylegesen tudja a tér csillagainak és bolygóinak számát. Minden világegyetem minden világa állandóan jelen van Isten tudatában. Azt is mondja: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, és meghallottam az ő kiáltásukat, sőt ismerem szenvedéseiket.” Mert „a mennyből letekint az Úr; látja az emberek minden fiát; székhelyéről lenéz a föld minden lakosára”. Minden teremtménygyermek méltán mondhatja: „Ő jól tudja az én utamat, és ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany.” „Isten ismeri üléseinket és felkeléseinket; messziről érti gondolatainkat és minden utunkat jól tudja.” „Mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemelőtt, akiről mi beszélünk.” És annak megértése, hogy „ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik arról, hogy por vagytok” igazi megnyugvást kell hogy hozzon minden emberi lénynek. Az élő Istenről szólva mondta Jézus, hogy „jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle”.

³ Isten korlátlan hatalommal rendelkezik ahhoz, hogy minden dolgot ismerhessen; az ő tudata egyetemes. Személyiségi köre az összes személyiséget átfogja, és még a legkisebb teremtményekről való tudását is kiegészítik az isteni Fiak alászállási küldetései közvetve, a teremtményekben lakozó Gondolatigazítók pedig közvetlenül. Továbbá a Végtelen Szellem is állandóan mindenhol jelen van.

⁴ Nem vagyunk teljesen bizonyosak abban, hogy vajon Isten választása szerint előre tudja-e a bűncselekedeteket vagy sem. De ha Isten tudja is előre, hogy gyermekei a saját szabad akaratuk szerint mit fognak cselekedni, akkor ezen előzetes ismeret még a legcsekélyebb mértékben sem korlátozza az ő döntési szabadságukat. Egy dolog azonban bizonyos: Isten sohasem csúfoltatik meg.

⁵ ¶ A mindenhatóság nem jelent egyúttal hatalmat is a meg nem tehető megtételére, a nem istenszerű cselekedetre. A mindentudás ugyancsak nem jelenti a nem tudható tudását. De az efféle állításokat aligha értheti meg a véges elme. A teremtmény aligha képes megérteni a Teremtő akaratának terét és határait.

4. ISTEN HATÁRTALANSÁGA

¹ A saját magának a világegyetemek részére, azok létrehozása során való többszöri adományozása semmivel sem

csökkenti az ő hatalmának potenciálját vagy a bölcsességének tárát, melyek mint az Istenség központi személyiségében lakoznak és nyugszanak. Térérő-, bölcsesség- és szeretet-potenciáljában az Atya birtoka sohasem fogyatkozott, és sohasem veszítette el az ő dicső személyiségének egyetlen sajátosságát sem annak eredményeként, hogy önmagát bőkezűen a paradicsomi Fiaknak, az ő alárendelt teremtésrészeinek és mindezek számtalan teremtményeinek adományozta.

² Minden új világegyetem teremtése a gravitáció újbóli beállítását teszi szükségessé; de még ha a teremtés meghatározatlanul, örökkévalón és akár a végtelenségig is folytatódna, melynek következtében az anyagi teremtésösszeség határtalanul létezhetne, a Paradicsom Szigetén nyugvó szabályozó és összehangoló erőter még akkor is úgy találna, mint amely megegyezik az ilyen végtelen világegyetem irányításával, szabályozásával és összehangolásával, illetőleg amely mindennek megfelel. És azt követően, hogy e korlátlan térérő- és erőter-adományozás a határtalan világegyetem részére végbement is, a Végtelen még mindig ugyanolyan mértékben lenne túltöltve térérővel és energiával; a Korlátlan Abszolút még mindig teljes lenne; Isten még mindig ugyanazon végtelen potenciált birtokolná, mintha térérő, energia és erőter sohasem áradt volna ki a világegyetemek sorának feltöltésére.

³ És ez a helyzet a bölcsességgel is: Az a tény, hogy az elme oly szabadon osztatott ki a gondolkodó területeken, a legkevésbé sem merítette ki az isteni bölcsesség központi forrását. A világegyetemek számának sokszorozódásával, és azzal, hogy a területek lényének száma a felfoghatóság határához közelít, ha az elmeadományozás vég nélkül folytatódik is eme felsőbb és alsóbb rendű lények számára, az Isten központi személyiségének ugyanaz az örökkévaló, végtelen és határtalanul bölcs elme továbbra is alkotója lesz.

⁴ Az a tény, hogy ő szellemi hírvivőket küld magától a világokon és a más világokon élő férfiakhoz és nőkhez, hogy bennük lakozzanak, semmiben sem csökkenti az ő azon képességét, hogy mint isteni és mindenható szellemszemélyiség működjön; és egyáltalán nincs korlátja az olyan szellemi Nevelők mértékének vagy számának, melyek elküldésére ő képes és amelyeket elküldhet. Azzal, hogy önmagát így az ő teremtményeinek adja, határtalan, csaknem felfoghatatlan jövőbeli lehetőséget teremt ezen istenien felruházott halandók fejlődésényegű és folytonos létezésére. És önmagának ilyen segédkező szellementitásokként való eme bőkezű szétosztása semmiben sem csökkenti annak az igazságnak és tudásnak a bölcsességét és tökéletességét, mely a végtelenül bölcs, mindentudó és mindenható Atya személyében nyugszik.

⁵ ¶ Az idő halandói számára van jövő, de Isten az örökkévalóságot lakja be. Én ugyan az Istenség lakhelyéhez közelről származom, mégsem remélhetem, hogy tökéletesen megértve beszélhetnék sok isteni sajátosság végtelenségéről. Egyedül a végtelen elme képes teljesen megérteni a létezés végtelenségét és a cselekedet örökkévalóságát.

⁶ ¶ A halandó ember sehogyan sem képes megismerni a mennyei Atya határtalanságát. A véges elme nem képes felfogni ilyen tiszta igazságot vagy tényt. De ugyanezen véges emberi lény képes ténylegesen *érezni* — szó szerint megtapasztalni — egy ilyen végtelen Atya SZERETETÉNEK a teljes és töretlen hatását. Az ilyen szeretet igazán megtapasztalható, jóllehet míg a tapasztalás jellegében korlátlan, addig az ilyen tapasztalás mennyiségét szigorúan korlátozza az ember szellemi érzékelőképessége és az ehhez kapcsolódó azon képesség, hogy az Atyát vizsontszeresse.

⁷ A végtelen minőségek véges megbecsülése messze meghaladja a teremtmény oktanilag korlátozott képességeit ama tény miatt, hogy a halandó ember az Isten képére teremtett — az emberben ott lakozik a végtelenség szilánkjá. Ennélfogva az ember számára Isten megközelítésének legközelebbi és legkedvesebb módja a szeretet révén és a szereteten keresztül való közeledés, mert Isten a szeretet. És e különleges viszony lényege a mindenségrendi társadalomtanban szerzett tényleges tapasztalás, a Teremtő-teremtmény viszony — az Atya-gyermek közötti ragaszkodás.

5. AZ ATYA LEGFELSŐBB URALMA

¹ Az Egyetemes Atya a Havona-utáni teremtszerekkel való kapcsolatában az ő végtelen hatalmát és végleges fennhatóságát nem közvetlen átörökítés révén, hanem inkább a Fiain és a nekik alárendelt személyiségeken keresztül gyakorolja. És mindezt Isten az ő saját szabad akarata szerint teszi. Az így átruházott bármely hatalmat, ha adott esetben ez az isteni elme döntése, Isten képes közvetlenül is gyakorolni; de mint uralomgyakorlásra, ilyen cselekedetre csak akkor kerül sor, ha a felruházott személyiség méltatlanná vált az isteni bizalomra. Ilyen esetekben és ilyen vétekekkel szembesülve, valamint az isteni hatalom megőrzésének korlátain belül az Atya mindenkitől függetlenül és az ő saját választásából következő parancsainak megfelelően cselekszik; és e választás mindig is tévedhetetlenül tökéletes és végtelenül bölcs.

² Az Atya a Fiain keresztül uralkodik; a vezetők a világegyetemi szervezeten át végighúzódo folytonos láncot alkotnak, melynek végén a Bolygóhercegek állnak, akik az Atya hatalmas országaiban az evolúciós szférák beteljesülésének útját egyengetik. Nem pusztán költői megnyilvánulás az a megállapítás, hogy: „A föld az Úré, s annak bősége is.” „Ő dönt királyokat és tesz királyokat.” „A Fenségesek uralkodnak az emberek országain.”

³ Az emberi szív ügyeiben az emberek nem feltétlenül találják meg mindig az Egyetemes Atya útját; de egy bolygó viselkedésében és végzetében az isteni terv mindig érvényre jut; a bölcsesség és a szeretet örökkévaló célja győzedelmeskedik.

⁴ Jézus mondta: „Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.” Amint az Isten közel határtalan teremtszösszességének számos munkájára rápillantottok és mindennek elképesztő hatalmasságát szemlélitek,

akkor, ha esetleg nem is tudjátok felfogni az ő elsődlegességét, mindenképpen el kell fogadnotok őt, mint a minden dolgok paradicsomi középpontjában biztosan és örökkön-örökké uralkodót és mint az összes értelmes lény jötevő Atyját. Csak „egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindnyájatokban munkálkodik”, „ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn”.

⁵ ¶ Az élet bizonytalanságai és a lét megpróbáltatásai semmiben sem mondanak ellent az Isten egyetemes fennhatóságának. Minden evolúciós teremtményi életet bizonyos *elkerülhetetlen dolgok* nehezítenek meg. Vegyük a következőket:

⁶ 1. Vajon a *bátorság* — az erős jellem — kívánatos? Akkor viszont az embernek nehézségekkel való megbirkózást és csalódásokkal való szembenézést követelő környezetben kell növekednie.

⁷ 2. Vajon a *felebaráti szeretet* — az embertársaitok szolgálata — kívánatos? Akkor viszont az élettapasztaltnak társadalmi egyenlőtlenségeket megnyilvánító helyzetek előállításáról kell gondoskodnia.

⁸ 3. Vajon a *remény* — a nemes bizalom — kívánatos? Akkor viszont az emberi tapasztalásnak állandóan a biztonságérzet hiányával és rendszeresen visszatérő bizonytalanságokkal kell szembesülnie.

⁹ 4. Vajon a *hit* — az emberi gondolat legfelsőbb szintű bizonyossága — kívánatos? Akkor viszont az emberi elmének abba a nehéz helyzetbe kell kerülnie, hogy mindig csak kevesebbet tudhat, mint amennyit hinni képes.

¹⁰ 5. Vajon az *igazság szeretete* és a hajlandóság, hogy kövessük azt, vigyen bármerre is, kívánatos? Akkor viszont az embernek vétekekkel terhelt és a gazság megnyilvánulására mindig lehetőséget adó világban kell felnőnie.

¹¹ 6. Vajon az *eszményelvűség* — az isteni megközelítésének felfogása — kívánatos? Akkor viszont az embernek olyan környezetben kell küzdenie, ahol a jóság és a szépség csak viszonylagos, és amely környezet a jobb dolgok eltántoríthatatlan elérésére készítet.

¹² 7. Vajon a *hűség* — a legfelsőbb rendű kötelesség magunkénak tekintése — kívánatos? Akkor viszont az embernek az árulás és elpártolás lehetősége mellett kell előrehaladnia. Az állhatatosság értékét az elbukás benne foglalt veszélye jelenti.

¹³ 8. Vajon a *nagylelkűség* — az önzetlenség szelleme — kívánatos? Akkor viszont a halandó embernek egy folyton és erőszakosan elismerést és tiszteletet követelő önnön valóval kell együtt élnie. Elhagyható sajátélet hiányában az ember nem lenne képes az isteni élet lendületes választására. Az ember sohasem tehetne szert igazságosságra, ha nem létezne magvábanvaló rossz, mely felemeli és elválasztja a jót azzal, hogy éles ellentétet képez vele.

¹⁴ 9. Vajon a *gyönyör* — a boldogság kielégülése — kívánatos? Akkor viszont az embernek olyan világban kell élnie, ahol a fájdalom választhatósága és a szenvedés valószínűsége mindig jelenlévő élménybeli lehetőség.

¹⁵ ¶ Szerne a világegyetemben minden egység úgy tekintendő, mint a teljesnek része. A rész túlélése az egészre előírt tervvel és céllal való együttműködéstől, az Atya isteni akaratának végrehajtására irányuló őszinte vágytól és tökéletes hajlandóságtól függ. A vétectől (a hibás ítéletalkotás lehetőségétől) mentes evolúciós világ a *szabad* értelem-től mentes világ lenne. A Havona világegyetemben milliárdnyi tökéletes világ van, rajtuk tökéletes lakosokkal, de a fejlődő embernek esendőnek kell lennie, ha szabadabbá akar válni. A szabad és tapasztalatlan értelem sehogyan sem lehet egyből egyöntetűen bölcs. A hibás döntés (a rossz) lehetősége csak akkor válik bűnné, amikor az emberi akarat tudatosan befogad és magáévá tesz valamely szándékosan erkölcstelen ítéletet.

¹⁶ ¶ Az igazság, szépség és jóság teljes körű megbecsülése az isteni világegyetem tökéletességében benne foglaltatik. A Havona világok lakosainak nincs szükségük a viszonylagos értékszintek jelentette lehetőségre a választás elősegítéséhez; az ilyen tökéletes lények képesek azonosítani és kiválasztani a jót minden olyan erkölcsi helyzet hiányában is, amelyek ennek éles ellentétét képeznek és a szándék megjelenését kikényszeríteneik. De mindeme tökéletes lények, erkölcsös természetüknel és szellemi helyzetüknel fogva, valójában azok, amivé a létezés ténye őket teszi. Az élményelvi előrelépést csakis a saját osztályukon belül érdemelték ki. A halandó ember még a felemelkedésre pályázó teremtmény besorolását is a saját hite és reménye révén érdemli ki. Minden isteni dolog, melyet az emberi elme megragad és amire az emberi lélek szert tesz, valójában élményelvi előrehaladás; ez személyes tapasztalási *valóság* és ennél fogva a Havona tévedhetetlen személyiségeinek eredendő jóságával és pártatlanságával szembeállítható különleges szerzemény.

¹⁷ ¶ A Havona-teremtmények természetesen módon, de nem emberi értelemben bátrak. Lényegükből fakadóan kedvesek és előzékenyek, de aligha önzetlenek emberi viszonylatban. Bízna a kellemes jövőben, de nem úgy bizakodna, ahogy azt a bizonytalan evolúciós szférák bizodalmas halandói a maguk árnyalt módján teszik. Hisznek a világegyetem egyensúlyában, de teljesen idegen tőlük az a megmentő hit, amellyel a halandó ember az állati szintről a Paradicsom kapuiig felkapaszkodik. Szeretik az igazságot, de nem tudna semmit annak lélekmentő sajátságairól. Esményelvének, de már így születtek; teljesen tudatlanok a tekintetben, hogy mit jelent megélni az eszményelvűvé váláshoz vezető felpeszdtítő választást. Elkötelezetek, de sohasem tapasztalták azt a borzongást, melyet az őszinte és értelmes állhatatosság jelent a vétségre való csábítás jelenlétében. Önzetlenek, de sohasem szereztek ilyen mérvű tapasztalatokat egy harcias sajátlényeg feletti fényes győzelem révén. Élvezik a gyönyört, de nem értik meg a gyönyör édességét a fájdalom lehetőségétől való megszabadulásban.

6. AZ ATYA ELSŐSÉGE

¹ Az isteni önzetlenséggel, a teljes nemeslelkűséggel az Egyetemes Atya hatáskorról mond le és hatalmat ruház

át, de ő továbbra is elsődleges marad; kezében tartja a világegyetemi területekre érvényes körülmények hatalmas emelőrudját; minden végső döntési jogkört fenntartott magának és örökkévaló céljával összefüggésben tévedhetetlenül és megkérdőjelezhetetlen hatáskörben gyakorolja mindenható vétójogát a kiterjedt, kavargó és örök-körforogó teremtésösszesség jóléte és végzete felett.

² Az Isten fennhatósága korlátlan; ez az összes teremtésrész alapvető ténye. A világegyetem nem volt elkerülhetetlen szükségszerűség. A világegyetem nem baleset, és nem is magától létezik. A világegyetem teremtésmunka, és ennél fogva teljes mértékben tárgy a Teremtő akaratának. Az Isten akarata isteni igazság, élő szeretet; ennél fogva az evolúciós világegyetemek tökéletessé váló teremtésrészeit a jóság — az isteniséghez közelség; valamint a magvábanvaló rossz — az isteniségtől távoltság jellemzi.

³ ¶ Minden vallásbölcselet előbb-utóbb eljut az egyesített világegyetemi irányítás, az Egyetlen Isten fogalmához. A világegyetemi okok nem lehetnek kevesebbek a világegyetemi hatásoknál. A világegyetemi életfolyamok és a mindenségrendi elme forrását mindezek megnyilvánulási szintjeinél feljebb kell keresni. Az emberi elme az alsóbb létszintekkel nem írható le következetesen. Az emberi elmét igazán megérteni csak a felsőbb rendű eszmék és célirányos akaratok valóságának felismerése révén lehet. Az ember mint erkölcsi lény nem megmagyarázható, hacsak nem fogadjuk el az Egyetemes Atya valóságát.

⁴ A működéselvű világnézet bölcselője az állításában elutasítja egy egyetemes és független akarat ideáját, éppen azt a független akaratot, amelynek a világegyetemi törvények kidolgozásában végzett tevékenysége előtt oly nagy áhítattal hódol. Akaratán kívül mily nagyban hódol e működéselvű világnézet híve a törvény-Teremtő előtt, amikor e törvényeket önműködőnek és magától értetődőnek veszi!

⁵ Nagy baklövés emberszerűvé tenni Istent, az emberben lakozó Gondolatigazító fogalmának esetét kivéve, de még ez sem olyan ostoba dolog, mint az Első Nagy Forrás és Középpont ideáját teljesen gépiesen értelmezni.

⁶ ¶ Vajon szenved-e a paradicsomi Atya? Nem tudom. A Teremtő Fiak minden bizonnal képesek szenvedni és néha szenvednek is, éppen úgy, mint a halandók. Az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem más értelemben szenved. Azt hiszem, hogy az Egyetemes Atya szenved, de nem értem, hogy *miként*; talán a személyiségkörön keresztül vagy talán a Gondolatigazítók és az ő örök természetéből eredő, egyéb alászállott adományok egyéniségén keresztül. Ő mondta azt a halandó fajokról, hogy „minden szenvedéseitekben én is osztozom”. Ő megkérdőjelezhetetlenül megtapasztal egyfajta atyai és jóindulatú megértést; lehet, hogy igazán szenved is, de ennek természetét én nem értem.

⁷ ¶ A világegyetemek mindenségének végtelen és örökkévaló Ura hatalom, forma, energia, folyamat, minta, elv, jelenlét és eszményített valóság. De ő ennél is több; ő személyes; önálló akarral bír, tudatában van isteniségének,

végrehajtja egy alkotó elme parancsait, biztosítja egy örök-kévaló cél elérését, és kinyilvánítja az Atya szeretetét és ragaszkodását az ő világegyetemi gyermekeinek. És az Atya mindeme személyesebb jegyei jobban megérthetők úgy, ha azokat Mihálynak, a ti Teremtő Fiatoknak az Uranti-án alászállásban eltöltött életében tanulmányozzátok.

⁸ ¶ Az Atya Isten szereti az embereket; a Fiú Isten szol-

gálja az embereket; a Szellem Isten az Atya Isten megtalálásának egyre feljebb jutást hozó kalandjára készíti a világegyetem gyermekeit a Fiú Istenek által a Szellem Isten kegyének segédkezésén keresztül kijelölt utakon.

⁹ [Mint az Egyetemes Atyáról szóló kinyilatkoztatást közreadó Isteni Tanácsos, a bemutatást az Istenség sajátosságaival folytattam.]